

Fiicele trec prin diverse faze – cea când evită spălatul, apoi spălatul obsesiv, ignorarea temelor de școală, recapitulările până în zori, când se împotrivesc tuturor lucrurilor, și când se gândesc să intre într-un Ordin religios. Și tot așa...

Ele îți mănâncă zilele.

Până când, într-o zi îți rupi o mâna sau faci pneumonie – și brusc această copilă femeie te hrănește – plimbă cîinii, manevrează banii, se ocupă de telefoane, pregătește cina și se trezește noaptea pentru frații mai mici care plâng.

Bineînțeles – te faci bine.

Și cu un oftat de ușurare, ea se întoarce la starea ei inițială.

Mulțumiri cerului pentru fiice.

PAM BROWN, n.1928

<http://www.helenexley.ro/helen-exley-in-admiratia-si-adorarea-fiicelor.html>

<http://www.helenexley.ro/helen-exley-in-admiratia-si-adorarea-fiicelor.html>

Când sună telefonul nostru, este întodeauna pentru fiica mea.
Când nu sună, este pentru că ea vorbește la telefon.

...Când pleacă, telefonul rămâne o parte esențială din viața ei. Îmi dă instrucțiuni de genul: „Carol e supărată pe Butch și Forrest nu vorbește cu Jim, așa că nu pomeni de asta niciunui dintre ei, dacă sună.” Aș mai adăuga că trebuie să-i spun lui Blink să meargă la Carol acasă și să se întâlnească acolo cu ea. „Dacă sună Michael, spune-i că sunt acasă la Becky și să se ducă acolo. Dacă sună Becky, nu-i spune că vine el, pentru că ea va trebui să-i spună lui Jim să se ducă acasă, ca Michael să nu știe că el a fost acolo. Spune-i lui Tom să se ducă acasă la Carol și te rog, nu-i spune unde este Blink.”

I-am cerut să scrie pe hârtie. Și după ce a plecat, m-am uitat peste instrucțiuni și mi-am petrecut următoarea jumătate de oră uitându-mă neliniștită la un meci și trăind cu frică de moarte că ar putea suna telefonul.

Până la urmă telefonul a sunat. Am sărit de pe scaun și m-am uitat repede peste instrucțiuni încă o dată. Copilul de la telefon era Otto. Nu apărea nici un Otto pe lista mea. La nimereală, i-am zis să se ducă acasă la Becky. El m-a întrebat cine e Becky.

Am închis. Detest copiii ăștia ișteți care nu pot scrie niște simple instrucțiuni.

ART FRANK, DIN „CRONICA DIN SAN FRANCISCO”, 3 MAI 1987

